దీపకరాగం

1

"సీతా !" అన్న పిలుపుతో వెనక్కి తిరిగిచూసింది. తెల్లగా పొడుగ్గా దృఢంగా వున్న యువకుడు నవ్వుతూ ముఖంలోకి చూశాడు. ఒక లిప్తలో సీత నిర్ఘాంతపోయింది. విశాలమైన నుదురుమీద పడుతున్న ఉంగరాల జుట్టూ, "టెరిలిన్ బుష్షర్టు", "గాబర్డీన్ పాంటు", "హవాయ్ చెప్పులూ", "ఐలాష్ వేసుకున్నట్టున్న నల్లని కళ్లూ" అతని "అరిస్టోక్రసీ"ని చాటుతున్నయ్. సీత బెదిరిపోయింది. ఎవరితను ? తన పేరుపెట్టి పిలుస్తున్నాడు ? పేరు ఎలా తెలిసింది ? కంగారుపడుతూ రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది ! అతను వృత్త మొండిమనిషిలా బిహేవ్ చేస్తూ.

"కంగారుపడుతున్నావని తెలుసు సీతా. అయినా ఇన్నాళ్ళకు దొరికిన జీవిత పెన్నిధిని పోగొట్టుకోలేను" అంటూ దగ్గరగా వచ్చి రెండు చేతులూ పట్టుకుని లాగుతూ ఇసకలో చతికిలబడ్డాడు. సీత చేసేదిలేక కూలబడింది. ఆమె మనస్సు అనంతమైన వేదనతో నిండింది. ఇవ్వాళ శనివారం. తప్పకుండా ప్రొద్దుట దుర్ముహూర్తంలో లేచివుంటుంది. హాఫ్ డే కదా అని సాయంత్రం ఉప్పుడుపిండి చేసుకుని మూతపెట్టుకుని కాఫీ గిన్నె బొగ్గులార్పేసిన కుంపటిమీద వుంచి కాస్సేపు కులాసాగా వుంటుందికదా అని బీచివైపు వచ్చింది. వీడెవడో !

ఖర్మాన లేచిన వేళావిశేషం కాకపోతే ఇలాంటి వాళ్ళకి తనే తటస్థపడాలా? ఇతను చూస్తే గొప్పవాడల్లే కనపడు తున్నాడు. తనలో ఏ అందంచూసి వెంటపడుతున్నాడు? నాన్న వచ్చేటప్పుడు అన్న మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి సీతకి!

"పట్నంలో జాగ్రత్తమ్మా సీతా! ఎవ్వరితోనూ ఆట్టే స్నేహాలు చేయకు. కొల్లీగ్సుతో కూడా అధికంగా మాట్లాడకు! బాస్‌తో అవసరానికి మించి మాట్లాడితే తెల్ల వారేసరికి మీ పేర్లు గోడలమీద వుంటాయి. ఎల్లా నెగ్గు కొస్తావో! ఏంచేయను? నా పరిస్థితులవల్ల నీచేత ఉద్యోగం చేయిస్తూ వూరుకాని వూరుకి పంపాల్సొస్తోంది. ఒక అయ్య చేతిలో పెట్టలేకపోతున్నాను. ఈ ముసలి తండ్రినుంచి నీవు కష్టాలు పడుతున్నావు. సీతా! మన పరిస్థితులు నీకు తెలుసు. నామీద కోపం వుంచుకోకు తల్లీ!" సీత కళ్ళు తడి అయ్యాయి. సముద్రపు గాలికి ముఖంమీదికి పడుతున్న ముంగురులను రెండు అరచేతులతోనూ పైకి త్రోసుకుంటూ ధైర్యంచేసి తనకే తెలీని భావంకోసరం అతనివెంపు చూసింది. నీళ్ళతో నిండిన ఆమెకళ్ళు అప్పుడే ఉదయిస్తూన్న చంద్రుని కిరణాలలో తళతళా మెరుస్తుండగా దిగ్భ్రాంతితో చూస్తున్న ఆ యువకుడు...

"ఎంత మారిపోయావు సీతా? కళ్ళల్లో ఇన్ని అందాలు సంతరించుకోగలవని నేను వూహించుకోలేక పోయాను. నీ మెత్తటి జుట్టునీ, నీ కుడిచెంపమీది పుట్టు మచ్చనీ నే నాలోచించని ఘడియ లేదంటే నువ్వు నమ్మ

తావా ? నే ననుకున్నదానికంటె మిన్నగా తయారయ్యావు. అందులో సగం చాలు, నా బ్రదుకు తీయని పాటగా సాగి పోవటానికి." ఏదో కవిత్వం మొదలెట్టాడు. సీతకు పూర్తిగా మతిపోయింది. ఈ రోజుల్లో గొప్పింటి మగపిల్లలు "డోసు"లు తగిలించి ఆడపిల్లల వెంటబడటం ఆమెకు తెలుసును. అదే ప్రజ్ఞగా భావిస్తున్న ధనిక యువకులు అంటే ఆమెకు చిరాకు. ఇతనుకూడా ఆ బాపతు మనిషేమో అనుకున్నది. ఇతను వూహాగానంలో వుండగానే తప్పించుకపోదామని గమ్మున లేవబోయింది. ఆ యువకుడు కనిపెట్టాడు :

"సీతా ! నేను వెఱ్ఱివాణ్ణనుకుంటున్నావా ? చిరకాలం నించీ నా మనస్సులో ముద్రవేసుకున్నదానివి కన్పించావన్న సంతోషంతో నా శరీరము అవశమైపోగా ఏవేవో అంటు న్నాను. క్షమించు. నేను ఎవర్నో జ్ఞాపకం రాలేదా ? అంత త్వరగా ఎల్లా మర్చిపోగలిగావ్ నన్ను ?" రెండు జబ్బలూ పట్టుకుని కూర్చోపెట్టాడు. చంద్రుడు ఏం జరుగుతుందోనన్న ఆత్రతతో రాకెటు వేగంతో ఆకాశంమీదికి పరుగు మొద లెట్టాడు. దూరంగా కారులు స్టార్టు చేయటం, అందమైన తల్లులు పిల్లలకోసం వెతుకుతూన్నట్లు నటిస్తూంటే వారికి సాయం చేయడంకోసమే కాచుకు కూర్చున్న యువకుల అడ్డ ప్రశ్నల్లో సముద్రపు హోరు కలిసిపోయి సీతని అయోమయా వస్థలో పడేశాయ్. భయంగా అతని ముఖంలోకి చూసి.

"నన్ను వదలండి. ప్లీజ్ ! నాకు మీరెవరో తెలీదు. ప్లీజ్ !!" అన్నది. అతను ఫ్రీగా నవ్వాడు.

"నీకు తెలీకపోవచ్చును. నాకు తెలుసంటున్నాగా! మా ఇంటికి పద! నెమ్మదిగా నీకే జ్ఞాపకం వస్తాయి అన్నీ!" అని చేతులు వదలకుండానే లేవదీశాడు. సీతకు హృదయం దడదడలాడింది.

"భగవంతుడా! కలలోకూడ అనుకోలేదు, తనకోసం తపించే మగవాడుంటాడని. ఏమిటిలా తయారయ్యింది పరిస్థితి? తన్నెరుగున్నానంటున్నాడు. తన్ని చూట్టానికి వచ్చిన పెళ్ళి కొడుకులందరూ తనకుబాగా జ్ఞాపకమే. ఇంతస్టేటస్‌గా వున్న వాళ్ళని తన్ని చూట్టానికి తనతండ్రి ఎప్పుడూ ఆహ్వానించలేదు. ఏం దారి భగవంతుడా? అని విలవిల్లాడసాగింది సీత.

"ఎందుకింతకంగారు సీతా? ముందుకారెక్కు! తరువాత నన్నుగురించి ఆలోచిద్దువుగాని."

ఆమాటలువిని కళ్ళుతెరిచింది. ఒక్కసారి జాగ్రదవస్థ లోనికి వచ్చింది. కాడిలాక్ కారు ఎదురుగా నోరు తెరుచుకున్న సింహంలావున్నది. ఆమెకళ్ళకి. తాముపదలివచ్చిన చోటు కోసరం వెనక్కిచూసింది. నూరుగజాలదూరం అతని చేతుల్లోంచే నడచివచ్చానన్న స్ఫూర్తి రాగానే ఆమె కుంచించుకపోయింది. స్థాణువులా నిలబడిపోయింది. అతను ఆమెకేసిచూసి నవ్వాడు.

"ఏమిటిసీతా? మాటిమాటికీ చంటిపిల్లలా మారాం చేస్తావ్? ఇంటికెళ్ళాక నేను అంతా చెప్తాగా? ముందు కారెక్కు. మళ్ళీ ఎవళ్ళన్నాచూస్తే పెద్దగొడవ అయిపోగలదు" అన్నాడు. ఎదురుగా వచ్చేకారు హెడ్‌లైట్ల వెలుతు

రుకు ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పుకుంటూను. సీత సుషుప్తిలోకి వెళ్ళిందానిమల్లే కారులో కూలబడింది. డ్రైవరు సీటులో స్టీరింగుముందరకూర్చుని కారు స్టార్టుచేయబోతూ వెనక్కి తిరిగి "ఇంటికెళ్ళేదాకా నన్ను జ్ఞాపకంచేసుకోవటం మొదలెట్టు!" అన్నాడు.

ఆ చనువు, ఆ మాటలు ఎక్కడో పూర్వజన్మలో విన్నట్లుగా తోచాయ్. ఎంత తరిచినా జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోలేక పోతోంది. స్ట్రీటులైట్లు వరసాగ్గా వెనక్కిపోతూంటే తారు రోడ్డుమీద మెత్తగా జారిపోయే కారులో తను ప్రయాణిస్తున్నట్లు గుర్తురాగానే సీత మనస్సు జీవితంలో ఒక పర్యాయమైనా ఖరీదయిన కారులో తిరిగిన ఘనతకు గర్వించింది! ఇతను తన్ని ఎందుకు తీసుకవెళ్తున్నట్లు? బాగుంది. మహా బాగుంది. తన చచ్చుప్రశ్న! ఒక ధనికుడయిన యువకుడు స్త్రీని ఎందుకు తీసుకువెళ్తాడు? సీతకు మగత క్రమ్మి మూర్ఛ వచ్చినట్లు ఫీలయింది. ఆమె కళ్లు తెరచే టప్పటికి కారు తలుపుతీసి ఎదురుగా నవ్వుతున్న యువకుడు కనపడ్డాడు. గమ్యస్థానము వచ్చింది కాబోలుననుకుని అతని చేయి ఆసరా అక్కర్లేకుండానే దిగేసింది. అజిత్ సింగులా వున్న ఒక మనిషి ఆ యువకుణ్ణీ, సీతనీ మార్చి మార్చి చూడ సాగాడు.

"చూడు ఆలీ! వనమాలకి నేను ఈ రాత్రికి రానన్నానని ఫోను చెయ్యి" అన్నాడు. వనమాలా! వనమాల! ప్రఖ్యాత ఫిలిం తార! సీతకు కొంచెం కొంచెం అవగత

మయింది. ఇత నెవరో సినిమాలకి "ఎక్స్ట్రా సప్లయిర్ అయి వుంటాడు. తన్నుగూడా ఇందులోకి దింపుదామని తీసుకొచ్చి వుంటాడు. తను సినిమాల్లోకి పనికివస్తుందా! ఏమో; సముద్రం వొడ్డున తెగ వర్ణించాడు మహానుభావుడు. వరండా దాటి హాలులో ప్రవేశించారు. హాలంతా అయిదారువందలు ఖరీదుచేసే కార్పెటు పరుచబడివుంది. ఎర్రని ముఖమల్ సోఫాసెట్టులు. ఒకవారగా రెండుటేబులుమీద "మార్బల్ స్టోను"తో మలచబడిన తాజ్‌మహల్ రిప్లికా. ఫాన్ గాలికి వూగుతూ గలగల్లాడే ఛాండిలియర్స్ చూస్తూంటే, సీతకి తానొక అరేబియన్ రాకుమార్తె నయినానేమోననే భ్రమ కలిగింది. తన వంటిమీద సాయంత్రం ధరించిన లేత గులాబీ రంగు వాయిల్ చీరే వుంటంచేత తనొక మామూలు అమ్మాయిననీ, ఇంకొకరి ఇంట్లో అతిథిగా వున్నాననీ నిర్ధారణ కొచ్చింది.

"పైకి పోదాం. అక్కడ మాట్లాడుకోవచ్చును. పిన్నిగారూ! రెండు భోజనాలు పైకి పంపించండి" అన్నాడు, హుషారుగా ఆ యువకుడు.

"నాకు శనివారం. నేను భోజనం చెయ్యను ఈ పూట" అనేసింది సీత.

"అలాగా! అయితే ఫలహారం చెయ్యి. పిన్నిగారూ! భోజనం కాదు; ఫలహారం, ఫలహారం. ఊఁ, పద" అని సీతని అడక్కుండానే చేయిపుచ్చుకుని మేడవైపు లాగుకుని పోయాడు. అతని సాహసానికి కోపం వచ్చినా, సీతకు కొంచెం భయం వదిలింది.

"అలా లాగేయకండి. నేను మీ వెంటే వస్తాలెండి. చెయ్యినొప్పి పుట్టుతోంది" అని నెమ్మదిగా చేయి విడిపించు కుని అతని వెంట నడవసాగింది. మెట్లకిరువైపులా వాలుగా నున్నగా జారిపోయిన ఇనుపకడ్డీలను చూస్తూంటే ఆమెకు జర జరా ప్రాకిపోయే నల్లత్రాచులు జ్ఞాపకానికొచ్చాయ్. డిమ్‌గా వెలుగుతున్న ఎలక్ట్రిక్ బల్బులు లేత వెన్నెల స్ఫురించగా చలువరాతి మేడమెట్లు ఒక్కొక్కటీ వెనక్కిపోతూంటే వారి రువురూ బాల్కనీదాటి ఒక గదిలోకి వచ్చారు. అది కూడా పొడవుగా ఒక చిన్న హాలంత వున్నది. గాద్రెజ్ పందిరి మంచం, పైన నెమలి అకారంలోంచి వ్రేలాడుతున్న దోమ తెర, లేత నీలి ముఖమల్ కవర్స్ తొడిగిన "డన్‌లోపిల్లో" సోఫాలు, నాలుగడుగుల అద్దం అమర్చిన బీరువా. వేరొక అద్దం అమర్చిన డ్రాయరుమీద బ్రిల్‌క్రీమ్, పౌడరు, మొద లయిన టాయిలెటు సామగ్రీ ఆకాశం కన్పించేటంత పెద్ద పెద్ద కిటికీలకు పలుచగా కట్టబడిన నైలాన్ కర్టెన్లు, పరీక్షిస్తూ సీత నిలబడిపోయింది.

"కూర్చో సీతా? నిలబడిపోయావేం? చాప వెయ్యా మంటావేమిటి? అలా సోఫాలో కూర్చో. మరేం ఫరవా లేదు" అన్నాడు. సీత గది అంతా కలయచూస్తూ ఒక సోఫాలో కూర్చుంది.

"ఏమిటి సీతా ఈ మౌనం? నువ్వింకా షాక్‌నించి తేరుకోలేదుకదూ?" సీత అతనికేసి ఏదో వెతుకుతున్నట్టు చూసింది.

నే నెవర్నో జ్ఞాపకం రావటంలేదూ ?

వూహూఁ అన్నట్టు తల అడ్డంగా వూపింది. ఈలోగా గదితలుపులు త్రోసుకుని శ్వేత కిరీటధారిణి వచ్చింది.

"పిన్నిగారూ ? కొంచెం ఫలహారం పంపించండి ఈమెకి"

"మరి నువ్వో ?" అన్నది ఆమె చనువుగా.

"నాకూ ఫలహారమే. భోజనం తర్వాతచేస్తాను. ఆమె సీతను నిలువునా పరీక్షించిచూసి క్రిందికి వెళ్ళిపోయింది. సీత అతన్ని ఏదో అడగబోతూండగా ఒకమ్మాయి ట్రేలో ఫలహారం తీసుకవచ్చింది. రెండుప్లేట్లలో మధ్యకి కోసిన కాబూలు దానిమ్మ చెక్కలు, రెండేసి తెల్లచక్కరకేళీ అరటిపళ్ళు, ఎర్రగా పండిన రెండు యాపిలుపళ్లూ, రెండు నల్లద్రాక్ష గుత్తులూ, నాలుగు ఒలిచిన కమలాఫలాలు, రెండు గ్లాసుల్లో చిక్కని పాలూ, రెండు చిన్న పింగాణీ గిన్నెల్లో చక్కెరా, వున్నయ్. అవి గోడకి వారగావున్న ఆకుపచ్చని గాజుపలక బిగించిన డ్రాయరుమీద వుంచి గోల్డ్ కలరుతో అశోకచక్రం చెక్కిన వెండి కూజాలో అగరు వత్తులు వెలిగించి కిటికీలకున్న నైలాన్ కర్టెన్లు వత్తిగించి అవతలకు పోబోతూంటే.

"అనసూయా ? కాస్త తాంబూలం సామగ్రికూడా ఇచ్చావంటే ఇకనిన్ను పిలవను" అన్నాడు.

"సీతా ! ఇలావచ్చి ఫలహారంచెయ్యి !" అన్నాడు తనొక పేముకుర్చీలో కూర్చుని పళ్లెంముందుకు లాగుకుంటూ. సీత తటపటాయించింది.

"రా ? అనుమానిస్తావేం ? మళ్లీ చేయి చేసుకోవాలా ఏం ?" ఈజబర్దస్తీ ముందెన్నడో అనుభవమయినట్టుగా జ్ఞాప కాల పొరలు తెరలు తెరలుగా కదుల్తున్నాయ్. లేచి నుంచుంది. "వూఁ బలే నేర్చావే? అడుగే ఆమడగా అవు తోంది అమ్మాయికి ! నేను ఆకలికి ఆగలేను. గమ్మునరా ! మరి !" అన్నాడు. ఈ మాటలు అన్నీ తనెప్పుడో విన్నవే ! ఈ ధోరణి తనకు కొత్తగాదు. యథాలాపంగా డ్రస్సింగు టేబులు వేపు చూసింది. ఫోటో స్టాండులో తనకు చిరపరిచిత మయిన అబ్బాయి ముఖం చిరునవ్వు చిందుతూంది. చేతు ల్లోకితీసుకుని చూసింది. వెనక వెంపు "దీపక్ వర్మ !" అని వుంది. ఒక్కసారి త్రుళ్లిపడింది, సీత. దీపక్ వర్మ ! వేల కన్నెల కన్నుల్లో దీపాలు వెలిగించే దీపక్ వర్మ ! ప్రఖ్యాత నటుడు. తనబాస్ కూతురు పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే "దీపక్"ని తప్ప మరెవ్వరినీ చేసుకోనని ప్రతినపట్టింది. అప్రయత్నంగా అతని దగ్గరగా వెళ్ళింది. ఆబగా అరటిపండు నోట్లోకుక్కుకుంటున్న అతని ముఖంవేపు గుచ్చిచూసి "మీరు ! మీరూ !! దీపక్ వర్మా!!!" అన్నది.

"అవును. ఏం ?"

"ఏం లేదు." కళ్లు పెద్దవిచేసి ఆలోచనల్లో పడింది.

"మళ్ళీ మొదటికొచ్చావూ ! నాదయిపోయింది. ఇంక నీవంతు. ఛా ! ఇల్లా బ్రతిమాలించుకోవటం ఏం బాగుండ లేదు. నీవంటి మంచమ్మాయిలు బ్రతిమాలించుకోరు. మీరే మమ్మల్ని బ్రతిమాలాలి". ఆమె చేయిపట్టుకుని కుర్చీలో

కూర్చోపెట్టి ద్రాక్షగుత్తిని ఆమె పెదిమలమీద పెట్టాడు. ఒకపండు త్రుంచి నోట్లోవేసికొని "అబ్బ! చచ్చేపులుపు!" అన్నది చనువుగా.

"పులుపు అందనివాటికి. అందాయిగా! ఇంక తీయగానే వుండాలి!" అన్నాడు. అతని మాటల్లోని శ్లేషకి చిరాగ్గా చూసింది సీత.

"ఎందుకింత అలక సీతా? నిజంగా ఈ దివ్యమైన భవనం, కారూ, నెలకు లక్షరూపాయలార్జించే నావంటి భర్తా వస్తుంటే కాదనగలిగే ధైర్యం మీ ఆడవాళ్ళకుంటుందా? నీకు ఇవన్నీ చూస్తుంటే ఈ భోగభాగ్యాలన్నీ నీజీవితాంతం వరకూ ఉండేలాగున చేయమని భగవంతుని ప్రార్థించవూ? ఇప్పుడు నీమనసు నాకు తెలీటంలేదనుకున్నావా సీతా?" సీతకు లజ్జవేసింది. ఏ ఆడపిల్ల అయినా బంగారుకలలే కంటుంది. మనస్సు పరిభ్రమించటానికి పరిధిలేదు. చాపమీద వొరిగి నిద్రపోయే ఆడపిల్లకూ్కడా! ఏనాడో ఒక రాజకుమారుడు లాంటి వాడు తనను చేపట్టి తను వూహించలేని దివ్యలోకాలను చూపిస్తాడని ఆరాటపడుతుంది కన్నెహృదయం. తను స్వప్నంలోనైనా తలవగలేనివాడు దీపక్! నక్కెక్కడ నాగలోక మెక్కడ? అతనికి తనమీద దయకలగటం తన పూర్వజన్మ సుకృతం! "బాస్" కూతురు వనజ విన్నదంటే ఆమె హార్టు ఫెయిలవటం తథ్యం. ఆమె అచ్చంగా సినీతారలా సింగారించుకుంటుంది. బాబ్డ్ హెయిర్, చెవులకు ఎర్రరాళ్ల రింగులు, చేతికి వజ్రాలుపొదిగిన వాచీ, టిష్యూలో జరీవున్న

చీరలు, ఆమె హేండ్ బాగ్‌లో ఎప్పుడూ దీపక్ వర్మ ఫోటో ఉంచుకుంటుంది. ఆమె వచ్చిందంటే తమ ఆఫీసులో పెద్ద సంచలనం బయలుదేరుతుంది. ఫైళ్లు వ్రాయటం మానేస్తారు క్లర్కులు. ఇరువదినాలుగ్గంటలూ, ఫైళ్లల్లో తలదూర్చివుండాల్సినవాళ్లకి వనజ రాక ఆనందరేఖ! "టై" సర్దుకునే వాడొకడూ, జేబులోంచి అద్దంముక్కతీసి ముఖం చూసుకునే వాడొకడూ. నానా అవస్థలూ పడతారు వనజకోసం. ఆమె చూపు చూడబోతే "దీపక్"మీద. ఈ దీపక్ మీద!! సీత లోలోపల నవ్వుకున్నది. ఆ నవ్వుతో ఆమె ముఖం ప్రఫుల్లమైంది. పట్టలేని ఆనందంతో కాంతివంతమైన ఆమె నుదురు చూస్తూ పాలగ్లాసునోటికిఅందించాడు. గ్లాసుపుచ్చుకుని పాలన్నీ త్రాగేసింది. "ఇక చెప్పండి" అన్నట్లు అతనికేసి చూసింది.

"అనసూయా! ఇవన్నీ తీసెయ్యి!" అన్నాడు. అంత వరకూ వరండాలో నించున్న అనసూయ వచ్చి "ట్రే" తీసుకుంటూ "మీకు ఫోను వచ్చిందండి. ఆలీ రిసీవ్ చేశాడు. నయనతార కామోసు చేస్తే" అన్నది.

"ఫోను ఎవరయితేనేం? ఈ రాత్రి నేనెవర్నీ చూడదలచలేదు. మీకు కారు కావలిస్తే తీసుకోండి" అన్నాడు దీపక్. సీతకు ఏమీ తోచటంలేదు. కళ్ళు బరువెక్కాయి. ఆవులిస్తూ చిటికెలు వేయసాగింది.

"ఏం నిద్రొస్తుందా? ఆ మంచంమీద పడుకో! నిరభ్యరంతరంగా!" అన్నాడు దీపక్. సీతకి నిజంగా నిద్ర

ముంచుకువస్తోంది. కాని, ఈ ఆతిథ్యానికి కారణమేమిటో అడగాలి! అడిగితే చెప్పే జవాబు ఆమె లీలగా తెలుసుకున్నది. కాని, ఆ భావం మనస్సులోకి వచ్చేసరికి శరీరం కంపించసాగింది. ముందర ఎక్‌స్ట్రా సప్లయర్ అనుకున్నది. ఇంతలో హీరో "దీపక్" అయికూర్చున్నాడు. ఇంకా ఎన్ని అవతారాలు ఎత్తుతాడో ఈ మహానుభావుడు? ఇతని నిజస్వరూపం తెలుసుకోవాలన్న ఆకాంక్ష ఆమెను అధికమయింది. ఏదో ప్రమాదం శంకిస్తూనే తెగించి అడిగేసింది.

"మీరు! నన్ను ఇలా పిల్చుకురావటానికి కారణం ...?" నీళ్ళు నమిలేసింది. దీపక్ పెద్దగా నవ్వాడు. దగ్గరగా వచ్చి ఆమె వీపుమీద ఒక్క చిన్న చరుపు చరిచాడు. ఒక్కసారిగా సీతకు మత్తు వదిలింది. పదేళ్ళక్రితం ఈ శర్మ తనకు ఆ ప్తుడు!

"నువ్వా, నువ్వేనా శర్మ!" ఆనందంతో అనేసింది.

"అమ్మయ్య! ఇప్పటికి తెలిసివచ్చింది అమ్మాయికి. ఇందాకణ్ణించీ ఒక్కడ్నీ "విరహ గీతం" పాడుకోలేక ఛస్తున్నాననుకో సీతా!"

"ఇప్పుడు డ్యూయెట్లు మొదలెడ్దామంటావేమిటి!" అంది తేలిగ్గా నవ్వేసి.

"ఓ, తప్పకుండా! కాని, నాకు ప్లేబాక్ పాడించాలి. నీకు తెలుసో తెలియదో మరి!" ఇద్దరూ వెనక్కి చూసుకున్నారు.

2

పదేళ్ళక్రితం శర్మ రాజమండ్రిలో సీతావాళ్ళింట్లో అద్దెకుండేవాడు. ఏం చదివేవాడో తెలీదుకాని, అస్తమానం

కిటికీలో కూర్చుని దొడ్లోకి చూసేవాడు. అవి సీత కొత్తగా కండువాలు వేసుకునే రోజులు. మొదట్లో దొడ్లోకి ఏం పని మీద వచ్చినా, కిటికీలో కూర్చున్న ఇతన్ని చూసి చిరాకు పడేది. ఇతనికి చదువూ సంధ్యా లేదులా వుంది అనుకునేది. రెండు సినిమాలు చూసి అందులో తత్వం జీర్ణించుకొన్నాక ఇతను తనకోసమే కూర్చుంటున్నాడు. అని స్పష్టపరుచుకుంది. ముందు కోపం వచ్చినా రానురాను అతనిమీద ఆపేక్ష కలిగింది. ఎప్పుడయినా తను పెరట్లోకి వచ్చేసరికి అతను కిటికీలో కనపడకపోతే ఏదో వెల్తి అనిపించేది. కిటికీలోంచి తొంగిచూసేది. అతను చాపమీద నిద్రపోతూనో, ఏవో పుస్తకాలు చదువుతూనో కనపడేవాడు. ఆ రోజుకు పూర్వం అతను నాలుగురోజులనించీ కిటికీలో కూర్చోవటం మానేశాడు. సీతకు కోపం వచ్చింది. ఏమయితే అదవుతుందని మొండి ధైర్యముతో కిటికీ దగ్గరసా వెళ్ళి —

"ఏమండీ" అని పిల్చింది. అతను చాపమీద బోర్లగిల పడుకున్నాడు.

"ఏం, ఇవ్వాళ మిగలలేదా?" అన్నాడు లేవకుండానే. సీతకు అర్థం కాలేదు. ఏమిటో అనుకున్నది.

"కాదు నేనూ" అంది. ఒక్కసారి లేచి నిలబడి కిటికీ దగ్గరసా వచ్చి "నువ్వా! ఇంటి వారమ్మాయివా! ఏం?" అన్నాడు. ఏం? అంటే ఏం చెప్తుంది సీత మాత్రం? చెప్ప లేని సిగ్గు వేసింది. ఎలా అడుగుతుంది? మీరు కిటికీలో కనపడటం లేదేం అని కదా తాను అడగదల్చుకున్నది? తల

వంచుకున్నది సీత. ఏం మాట్లాడాలో తెలీక నవ్వుతున్నది. అతను తలుపుతీసి చేయిపట్టుకుని "లోపలికి రా! ఇక్కడేం మాట్లాడతావు!" అని చాపమీద కూర్చోపెట్టాడు. సీత బుద్ధిగా కూర్చుంది.

"ఏం పిల్చావు?"

సీత మాట్లాడలేదు.

"బాగానే వుంది. పిల్చినదానివి ఎందుకు పిలిచావో చెప్పటానికి సిగ్గయితే ఎల్లాగ? ఏవన్నా పుస్తకాలు కావాలా?" రెండు సినిమాలు, నాలుగు భారతులు ఆమె ముందర పడేశాడు. సీత అవి తిరగేసింది. వెళ్లే ప్రయత్నం చేయలేదు.

"ఏం చదువుతున్నావు?"

"ఫోర్త్ ఫారం."

"ఊహుఁ. అయితే నీకు కథలు అర్థంకావు; సినిమాలు చదువుకో చాలు." భారతులు తీసి దాచేశాడు.

"నీకు పాడటం వచ్చునా?"

రానట్టు తలతిప్పింది.

"పోనీ, మాట్లాడటం?"

తలెత్తి అతని ముఖంలోకి చూసి చటుక్కున తల వంచేసింది.

"అచ్ఛా! గుడ్ గర్ల్!" వీపుమీద ఓ చరుపు చరిచాడు. సీతకి వీపు మండింది. మెదడులోకి కారంగా ఎక్కి

పొలమారింది. ఉక్కిరిబిక్కిరయిపోయి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంత మయింది.

"అబ్బ!" అన్నది, బాధగా. ఈలోగా వాళ్ళమ్మ కేకేస్తే లోపలికి పరిగెత్తుకుపోయింది. సీత పొడుగాటి జడ లోని రిబ్బనుముక్క నూనెజిడ్డునల్ల జారి అతనిమీద పడింది!

మర్నాడు కిటికీక్రిందనించి సీత పోతూవుంటే జడ పట్టుకుని గుంజాడు.

"అబ్బ! అలా గుంజుతావేమిటి? మోటుగాను! పిలిస్తే పలకనా?" అంది.

"నీదొకటి దొరికింది నాకు" అన్నాడు. తెల్లగా, కోలగా వున్న అతని ముఖములోని నల్లటి కళ్లు తమాషాగా మెరిశాయ్. సీత గాభరాగా చెవిలోలకులు తడుముకొంది. "ఏమిటో చెప్పు" అడిగింది కుతూహలంగా. జేబులోంచి రిబ్బనుముక్క తీసి ఆమె ముక్కుదగ్గర పెట్టాడు. నూనెకంపు! ఓక్! అబ్బ!!

"ఏమిటీ వెకిలితనం నీకు శర్మ!"

"మాట! సినిమాకు వెళ్దామా?" సీత చురుక్కు మనేలా చూసింది.

"నీకు చూట్టమేకాని మాట్లాడటం రాదా? వుండు. లోపలికివచ్చి మాట్లాడుదువుకాని" అంటూ తలుపు తీశాడు.

"నాకు పనుంది బాబూ!" అంటూనే లోపలికి వచ్చి చాపమీద కూర్చుంది.

"నీ నొకటి చెప్తా! కోపం తెచ్చుకోకూ!" ఏమి టన్నట్టు చూసింది.

"అలా గుడ్లెట్టుకుని చూడకపోతే, ఏమిటని అడగ లేవూ? పలుకే బంగారమేమిటి? అది సరేకాని, ఇంటికి పెద్దమ్మాయివికదా, ఇలా తిరగొచ్చా! మీ కుటుంబం అంతా అప్రతిష్ఠపాలు కాదూ?" అన్నాడు శర్మ లాలించినట్టుగా.

"ఓ యబ్బో! ఎల్లా తిరిగేనేమిటి?"

"ఇల్లాగే చిట్టీ! పట్టుమని పధ్నాలుగేళ్ళు లేవు. అప్పుడే బోయ్ ఫ్రెండ్స్‌తో మాటలు కలపాలని ఆరాట పడుతున్నావ్!"

"నేనేం ఆరాటపడలేదు నీతో మాట్లాడాలని. నువ్వే రోజూ కిటికీలో కూర్చుని నాకేసి బిక్కగా చూస్తూంటే జాలేసి పోనీకదా అని నేస్తం చేస్తే ఇదా నువ్వనేదీ?" ఉడుకుమోత్తనంగా అంది.

"బాగుంది. సీతా! మహా బాగుంది. నీకోసం కాదు నేను కూర్చునేది. మీ ఇంట్లో పనిమనిషి నాకు అన్నం తెస్తుంది. దానికోసం నేను కూర్చుంటే..."

"అన్నమా!" అంది సీత ఆశ్చర్యపోయి.

"అవును. తిండానికి. అది పనిచేసేచోట చాలా అన్నము మిగులుతుందట. నాకు ఒక బేడడబ్బులికి అమ్మే స్తుంది. ఒక అణా మజ్జిగ కొనుక్కుని ఆవకాయ వేసుకుని తినేస్తాను. మూడణాలతో కడుపు నిండిపోతుంది" అన్నాడు. సీతకు జాలేసింది. తనుమాత్రం ఏంచేయగలదు? ఇంట్లో

ఏదయినా "టిఫెన్" చేస్తే తన వంతు పట్టుకువచ్చేది. ఇద్దరూ పంచుకుని తినేవారు. శర్మ చాలా మంచివాడు అనుకునేది. ఫోర్తు ఫారం పరీక్షలయిపోయాయ్. శర్మ శెలవల్లో వూరికి వెళ్ళకపోవటం చూసి—

"నీకు ఇంకా శెలవులు ఇవ్వలేదా?" అంది.

"ఇవ్వకేం, ఇచ్చారు."

"అయితే, ఇంటికి వెళ్ళలేదేం?"

"నీకోసం వుండిపోయాను, సీతా!"

"ఛా! ఛాఛా! నాకోసం నువ్వుండటం ఏమిటి? ఇంటికెళ్ళి అమ్మనీ, నాన్ననీ చూద్దామని లేదూ?"

"వాళ్ళుంటేగా వెళ్ళటానికీ, చెయ్యటానికీ!" అన్నాడు విచారంగా. సీతకు శర్మంటే ఎంతో జాలివేసింది. అమ్మా, నాన్నా లేకపోతే ఇంకెలాగ అనుకున్న ఆమె లేత హృదయం అతనిమీద అపేక్ష నింపుకుంది.

ఒకరోజు శర్మ మరీ బలవంతం చేశాడు, తనతో సినిమాకు రమ్మని.

"నేను రాను; మావాళ్ళు తిడతారు" అంది.

"నేను అడుగుతా మీ అమ్మగారిని" అన్నాడు.

"వద్దు బాబూ! కావలిస్తే మా చెల్లెళ్ళని తీసుకువెళ్లు. నీకు డబ్బెక్కువుంటేను!" అంది.

"వాళ్ళెందుకూ ఏడ్చి మొత్తుకోడానికి? నాకు నువ్వే కావాలి!" సీత జడంతా విప్పేశాడు.

"అబ్బబ్బ! చచ్చిపోతున్నాను శర్మా నీతోటి! ఇప్పుడు నా జడంతా విప్పేస్తావు ఎల్లాగ? అవతల అమ్మా వాళ్ళు కేకేస్తున్నారు." విసుక్కుంది సీత.

"నాకు నీ పొడుగాటి జడంటే బలే ఇష్టం. సగం కత్తిరించి నాకిచ్చేయి నీకు నూనెఖర్చు తగ్గుతుంది; నా ముచ్చటా తీరుతుంది."

"నీ కెందుకు ఆ ముచ్చట? సవరం కట్టించుకుని జడేసుకుని పూలు పెట్టుకుంటావా? వెధవ వేషాలూ వెకిలి మాటలూ."

"ఇదుగో! వెధవా గిధవా అని రానీకు మరి. ముందే చెప్తున్నాను."

"ఏం అంటే? అంటానా, అని తీర్తానా!"

వీపుమీద ఒక చరుపుచరిచాడు, శర్మ.

"అబ్బ! నన్ను ఇలా కొంచెం కొంచెం కొట్టి బాధించక పోతే పూర్తిగా ఒక్కసారి చంపేయకూడదూ!"

"ముద్దు కిలా చేశానుకాని నిన్ను చంపగలనా సీతా?"

"మొద్దుపని చేసి, ముద్దు ముద్దు అంటావేమిటి నా మొహం?"

ఒకరోజు వాన జోరుగా కురుస్తోంది. చూరుక్రిందనించి నడుస్తూ, శర్మకోసం ఉప్పుపిండి పొట్లంకట్టి తెచ్చింది సీత. తలుపు తీస్తూనే—

"ఒకమాట సీతా!" అన్నాడు.

ఏమిటన్నట్లు చూసింది.

"నాకు పదిహేను రూపాయలు కావాలి. అర్జంటు."

"నా దగ్గ రెక్కడ్నుంచి వస్తయ్?"

"నీ దగ్గర లేవా?"

"ఊహూ."

"ఉన్నయ్. నేను చూపిస్తాను. ఇయ్యవా?"

"ఏవీ!" అంది ఆశ్చర్యపోయి.

"నీ లోలకులు డబ్బు కాదేమిటి? అవి అమ్మితే వస్తయ్, రూపాయలు."

"అమ్మయ్యో!! మావాళ్లు తన్ని పాతరేస్తారు." అన్నది.

"మరేం! ఫరవాలేదు. ఎక్కడో పడిపోయాయని చెప్పు."

"బాబోయ్! నేను చచ్చినా ఆ పని చేయలేను." అన్నది.

చటుక్కున దగ్గరగావచ్చాడు శర్మ.

"ఎందుకు చేయవు సీతా చెప్పు! మన భారత మహిళలు భర్త ఉన్నతికోసం ఎంతెంత త్యాగాలుచేసేవారు? ఇలా నువ్వు ముప్పైమూడురూపాయల లోలకులను నా కోసం త్యాగం చేయలేవూ సీతా? ఎప్పటికైనా నీ డబ్బు అణాపైసలతో లెఖ్కకట్టి ఇచ్చేస్తాను. సరా!" ఆమె రెండు చెంపలు నొక్కుతూ పుట్టుమచ్చవున్న కుడిచెంప తటాలున ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. సీతకు చిరాకేసింది. చెంపను పమిటచెరగుతో తుడుచుకుంటూ నిలబడిపోయింది. శర్మ సర్వస్వతంత్రంగా

సీత చెవిలోలకులను తీసుకున్నాడు. వానలో తడుస్తూనే బజారు వెంపు వెళ్ళిపోయాడు. సీత అలానే చాపమీద కూలబడింది. అరగంటలో ఈలవేసుకుంటూ వచ్చాడు శర్మ.

"మన అదృష్టం సీతా! ఒక లోలకు అమ్మితేనే ఇరవయి రూపాయలువచ్చాయి. తీసుకో నీ లోలకు" అని రెండోది సీతకి ఇచ్చాడు. సీత ముఖం విరిసిన చామంతల్లే అయింది, "ఇప్పుడు మావాళ్ళు లోలకు పడిపోయిందన్నా నమ్ముతారు." అని ఒక చెవికి లోలకు పెట్టేసుకుంది. ఆనందంలో అలవాటుగా వీపుమీద ఓ చరుపు చరవబోయాడు. ఆమె తప్పించుకుంది! "ఇదుగో! ఈ అయిదూ నీ దగ్గర వుంచు సీతా!"

"ఎందుకు? నువ్వేవుణ్నిచ్చుకో శర్మా!" అంది.

"అఖ్ఖర్లేదు. నేను అడిగింది పదిహేనేకదా!" బలవంతంగా సీత వద్దన్నా వినకుండా ఆమె చెంగున ముడేశాడు. మర్నాడు తెల్లవారేసరికి నాన్నగారు ఎవరిమీదనో కేకలేయటం విన్పించింది. బధ్ధకంగాలేచి ఇవతలికివస్తూ,

"ఏమయింది నాన్నారూ?" అంది ఆరిందాలాగ.

"ఏంలేదమ్మాయ్! మనగదిలో లేడూ? ఆరాస్కెల్! రెండు నెలలనుంచి అద్దెనయాపైసా చెల్లుబెట్టలేదు. ఇవ్వాళ్ళ తెల్లవారేసరికి మాయమయ్యాడు. ఎవర్నని అడగం? పోనీ అమ్ముదామన్నా ఏంలేవు వాడిగదిలో!" అన్నారు సీత నాన్నగారు. సీతకు భయమేసింది. శర్మ గదిలోకెళ్ళింది. చాపా, మంచినీళ్ళకూజా, పాతసినిమాపత్రికలూ ఉన్నానే

వున్నయ్. అతను వున్నప్పుడుమాత్రం మహా సామాను ఏడి సింది కనకనా! ఆ పత్రికలన్నీ పనిచేసేదానికిచ్చి గది కడిగించి ఇవతలకు వచ్చింది. ఆ రోజల్లా సీతకు ఏంతోచలేదు. సంవత్సరందాకా శర్మనుగురించి ఆలోచిస్తూనేవుంది. ఆ కిటికీ క్రింద నించి నడుస్తూంటే జడ ఎవరో గుంజుతున్నట్లు భ్రమించేది! ఎప్పుడోవస్తాడు. గాకేంచేస్తాడు? తన పదిహేనురూపాయలు తన కివ్వద్దూమరి? క్రమంగా అతన్ని మర్చిపోయింది.

3

ఇప్పుడు మళ్లీ! అతనికేసి చూసింది. శర్మకూడా సీతకేసి తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

"నీలో చాలా మార్పువచ్చింది శర్మా! పత్రికల్లోనూ సినిమాల్లోనూ చూస్తూకూడా ఆనమాలుపట్టలేకపోయాను. ఇలా అవగలవని ఎన్నడూ వూహించలేదు." అంది.

"మరేం మజాకా అనుకున్నావా, శర్మంటే? సీతా నువ్వేం మారలేదుస్మా! నా కంటికి నువ్వెప్పుడూ కనపడుతూనే వుంటావు నక్షత్రంలా, 'నీచేతి చలవవల్ల నేనింత పైకి వచ్చాననేది నా జీవితంలో మరువలేను. నీ పదిహేను రూపాయలకు బదులు వజ్రాలదుద్దులు కొనిస్తాను." అన్నాడు శర్మ ప్రేమగా.

"వజ్రాలవా! నాకెందుకవి? ఎక్కడో దొంగిలించావని జైల్లోవేస్తారు నన్ను" అంది సీత. కిటికీలోంచి చల్లనిగాలి లాన్ మీది మాలతీ పువ్వుల సువాసనని మోసుకొస్తోంది. ఆకాశంమీది చంద్రుడు చుక్కలధాటికి ఆగలేనట్టుగా మబ్బు

చాటుకు తప్పుకుందామని ప్రయత్నిస్తే మబ్బులు అలిగిన భార్యకుమల్లే మరికాస్త దూరంగా జరుగుతున్నాయి. సీతలేచి కిటికీదగ్గరగా నిలబడింది. శర్మ వెనకాలనుంచుని.

"అదే మా సినిమాల్లో అయితే రాగాలు లంకించుకోవాల్సినవాళ్ళం. సీతా! అమ్మా నాన్నగారూ చెల్లెళ్ళూ కులాసాగావున్నారా?" అన్నాడు.

వూఁ. బాగానేవున్నారు. రాజమండ్రిలో ఇల్లు అమ్మేశారు నాపెళ్ళికోసం" అంది.

"ఇంకా పెళ్ళేకాలేదూ నీకు? మైగాడ్!" అన్నాడు.

"పెళ్ళయితే నీతో వస్తానా శర్మా! బీచిలోనే లెంపలు వాయించేదాన్ని."

"నువ్వయితే సంతోషిస్తానుకాని, మీ ఆయన అయితే మాత్రం తిరగబడతాను."

"ఇంక వస్తానుశర్మా! పొద్దుపోలేదూ?" అంది.

"ఆగారు, చిన్నమనవి. ముందు నువ్వెక్కడుంటున్నావో ఏమిటో నాకు చెప్పాలి!"

"ఆళ్వారుపేటలో వుంటున్నా."

పాపం!! ఒకర్తివే!

"అవును. కంపెనీలో వుద్యోగం చేస్తున్నాను" అంది.

"అయితే మిత్రావసుగారింటిలో కన్పించలేదేం?"

"ఎలా కనపడతానుశర్మా! ఆయన మా మానేజరు కద! మేము సర్వెంగులో వుంటాము. మొన్న వనజ బర్త్‌డే

పార్టీకి దీపక్ వర్మ "ఛీఫ్ గెస్ట్" అని ఎవరో అంటే విన్నాను" అంది నిర్లిప్తతగా.

"అప్పుడేనా "దీపక్ వర్మ"ని చూద్దామని నీకు అని పించలేదూ?"

తెలుసుకోవాలన్న దుగ్ధతో సీత భుజంమీద చేయి వేసి కిటికీలోంచి కొబ్బరిఆకుల చివర వెలిగే వెన్నెలనుచూస్తూ అన్నాడు.

"చూస్తేఏం వస్తుంది? నయం! అంతమందిలో నన్ను గుర్తుపట్టి వీపుమీద ఓ చరుపు చరిస్తే ఎంత అవమానం? నా వుద్యోగం వూస్టింగయిపోదూ?"

"నీకింకా వుద్యోగం సద్యోగం ఎందుకుసీతా! హాయిగా నాకు దొరికిపోయాక!" ఆమె జడను చేతికి చుట్టుకున్నాడు.

"ఇంక వెళ్ళివస్తాను. శర్మా!" అంది, సీత ఏదో భరించలేనట్టుగా.

"అదేకదూ చెప్తోంట సీతా! పన్నెండు అయ్యింది. ఇంతరాత్రి నీకోసం అంతదూరం రాలేను!" అన్నాడు చిలిపిగా.

"నిన్ను రమ్మన్నానేమిటి నేను! నేను పోలేనా?." విసురుగా అంది. "ఇంక సిటీబస్సులు కదలవు. మా కారు "గరాజ్"లో నిద్రపోతోంది. అంచేత బుద్ధిగా ఆ మంచం మీద బబ్బుని నిద్రపో! కావల్సివస్తే నేను "లోరీ"లు రికార్డ్సు వేస్తాను. నాకు పాట్టం రాదుకా!" అన్నాడు.

"ఒద్దు శర్మా! మా ఇంటావిడ తెలుగావిడ. రాత్రి ఎనిమిది దాటాక ఇంటికి వెళ్తే నన్ను తినేసేలా చూస్తుంది. అలాంటిది తెల్లవార్లూ షికార్లుచేస్తే ఇంకేమన్నా వుందా! నన్ను చంపక పోనీ శర్మా!" బ్రతిమాలింది.

"మోడస్టీ పోలేదు సీతా నీకు? ఎప్పుడూ ఎవరికో ఒకరికి భయపడుతున్నానంటావు. ఆమె అనుకోటానికి ఇప్పుడే ఎక్కువ వీలుంది. తెలుసా నీకు? అర్ధరాత్రి పరాయి మగాడితో కారులో వస్తే ఏం బాగుంటుంది? అంచేత నా మాట విను. ఇక్కడే వుండిపో! రేపెల్లాగా ఆదివారమే కదూ. రేపు మనం సరదాగా వూరంతా తిరుగుదాం. రేపు నా ప్రోగ్రాంలన్నీ ఇప్పుడే "కాన్సిల్" చేస్తాను." అన్నాడు ఫోను తీస్తూ.

"కాదన్నా వూరుకోవుకదా శర్మా నీవు? నేరకపోయి నీ కళ్ళ పడ్డాను" అంది మురిపెంగా.

"సోమవారం తెల్లవారేసరికి నిన్ను పూలల్లో పెట్టి మీ ఇంటావిడకు అప్పగించేస్తాను. సరా!" క్రిందనించి కారు పార్కు చేయబడ్డ ధ్వని వినపడ్డది. క్రింద హాలులో ఓ ఆడ గొంతు విన్పించింది.

"ఉండు ఇక్కడే! ఎవరో వచ్చినట్టున్నారు." అని అప్పుడే నిద్రలేచిన వాడల్లే అభినయిస్తూ క్రిందకు దిగాడు శర్మ.

"హల్లో మాలా! ఏమిటి కథ?" అన్నాడు.

"విశేషం ఏంలేదు. "వరుణా"నించి పోతూ నువ్వు రాలేనని ఫోనుచేస్తే, ఏమిటోనని చూసిపోదామని దిగాను"

అంది. రుమాలుతో ముఖం తుడుచుకుంటూ సోఫాలో కూర్చుంది.

"అవును. ఈవ్వాళ హాయిగా నిద్రపోదా మను కున్నాను. కాని నీలాంటివాళ్లు నన్ను నిద్రపోనీరుకదా!" అన్నాడు తమాషాగా.

"నాకోసం రమ్మన్నాననా నీఉద్దేశ్యం? ఇవ్వాళ రెండు వేలత్తో మొదలెట్టామన్నారు విశ్వంభరంగారు ఆట!" అంది. ప్రఖ్యాత సినీతార వనమాలను చూడకుండా వుండలేక పోయింది సీత. తన్ను తీసుకవచ్చానని చెప్పటానికి శర్మకి సంకోచమెందుకో తెలియలేదు. ఆమె తీయగా సన్నగా ఏవో కబుర్లు చెప్తోంది శర్మతో. సీత నాలుగుమెట్లుదిగి వనమాలను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. ఈమెను స్క్రీన్‌మీద దీపక్‌తో ఎన్నోసార్లు చూసింది. తన మనస్సులో ఆదర్శప్రాయమైన జంటగా వాళ్లని వూహించుకునేది. ఆమెను చూస్తే వాంప్ పాత్రకేకాని హీరోయిన్‌గా ఎవరు వూహించగలరో అని దిగ్భ్రమ చెందింది. స్థూలంగా చామనచాయగా వున్న శరీరం చుట్టూ అంటీఅంటనట్లు వున్న అమెరికన్ అర్గండీచీర. హార్స్ టయిల్‌గా కట్టబడిన జుట్టూ, చెవులకి దంతపు జిప్సీరింగులూ, కొట్టొచ్చినట్లు కనపడే లిప్‌స్టిక్కు నవ్వినప్పుడల్లా పిల్లితల దూరేలా నోరు తెరుస్తున్న ఆమెను ఆ ఎర్రటి సోఫాలమధ్య చూస్తూంటే ఏదో గరగని చూస్తున్న భ్రాంతి కలిగింది సీతకి. ఇంతలో టెలిఫోను గణ గణమంది. వనమాల లేచి ఒయ్యారంగా పళ్లు విరుచుకుంటూ "సీ డార్లింగు కాబోలు. నేపోతా!"

అని చెప్పులు చప్పుడుచేస్తూ వెళ్లిపోయింది. సీత క్రిందికి వచ్చింది. సీతతో ఏదో చెప్పబోయేలోగా హాలు కర్టెను తొల గించుకుని వచ్చింది ఒక అమ్మాయి.

"కమిన్ తారా! ఏం విశేషం?" అన్నాడు దీపక్. సీతకు తార అనగానే ఏదో స్మృతికివచ్చింది. ఈ పిల్లపేరు ఎక్కడో చదివినట్లుగా గుర్తువచ్చింది. ఏదో చిన్న సినిమా పత్రికలో చదివిన జ్ఞాపకం. ఈ అమ్మాయి ఇంకా పెద్దతార అవలేదు. చిన్న చిన్న వేషాలు వేస్తుంది. పెద్ద యాక్టర్లని పూసుకు తిరుగుతుంది. పద్దెనిమిదేళ్ళుంటాయి. ఆమె కళ్ళల్లో "దీపక్" మీది ఆరాధన స్పష్టమౌతుంది. తెల్లగా సన్నగా పొడుగ్గావుంది. బాబ్డ్ హెయిర్. లేత నీలి కమీజు. తెల్లటి సిల్కు గాగ్రా ధరించింది.

"ఈమె నా కత్యంత సన్నిహితురాలు. మిస్ సీతా దేవి! కంపెనీలో క్లర్కుగావున్నది ప్రస్తుతం."

"రేపటినించీ మీ శక్రటరీక్రింద తీసుకుంటారా! ప్రస్తుతం అంటున్నారు?" అన్నది తార జోక్‌గా.

"అమ్మయ్యో! మా "లూసీ" గోలెట్టెయ్యదూ! మిమ్మల్ని చూస్తుంటేనే నన్ను నమిలి మింగేస్తోంది" అన్నాడు దీపక్.

"పాపం! అక్కడికీ ఎప్పుడూ స్లీవ్‌లెస్ ఫ్రాకులు వేసు కొస్తుంది. అయినా మీరు బొత్తుగా శుకమహర్షిలా ఫోజు లేస్తారు దానిముందు" అంది ఆ అమ్మాయి. సీతకు ఆ అమ్మాయి అంత లూజుగా మాట్లాడటం నచ్చటంలేదు.

పమిట భుజంచుట్టూ తీసుకుని సోఫాలో కూర్చుంది. వాతావరణం ఒకనిమిషం స్తంభీభూతమైంది. "ఉండు వస్తాను. ఆకలేస్తోంది. నీకేమైనా కావాలేమిటి ?" అన్నాడు దీపక్.

"వద్దు. షూటింగు అయిపోగానే మస్తుగా టిఫెను పట్టించాను" అన్నది తార. సీతకు ఈ అర్ధరాత్రీ, అపరాత్రీ ఈ విజిళ్లేమిటీ వీళ్ళకి" అనిపించింది.

"మీరు, దీపక్‌తో ఎందులో వేశారో గుర్తు రావటం లేదు. మీ ఫ్రెండా ?" అన్నది తార నుద్దేశించి. ఆమె సున్నితంగా నవ్వుతూ "ఐసీ ! మై ఫ్రెండ్, ఫిలాసఫర్ అండ్ గైడ్" అన్నది.

"ఏమిటి కోస్తున్నావ్ తారా ? ఆమెని హడల గొట్టున్నావేమిటి ?" అన్నాడు దీపక్.

"హడలకొట్టే హడలిపోయే రకం కాదులెండి. రాక్షసుల్ని జయించిన పతివ్రతలు !" అన్నది తార. సీతకు ముల్లు గుచ్చుకున్నట్లయింది. ఆమెకు చిన్న సినిమా పత్రికల్లో వ్రాసేదంతా గుర్తుకు వచ్చింది. వీళ్ళిద్దర్నీ గూర్చి ఎన్నో వ్రాశారు. పెద్ద పత్రికలు స్టార్ల వ్యక్తిగత జీవితాలను వ్రాయకపోయినా, చిన్న పత్రికలు పాప్యులారిటీకోసం స్టార్లను గూర్చి వున్నవీ, లేనివీ వ్రాస్తారు. అవి నిజమయినా, కాకపోయినా భరించటం కష్టం. ఇలా ఆలోచిస్తూ నిద్రలో సోఫాలో వొరిగింది. ఆమెకు దీపక్, తారా కబుర్లు, నవ్వులు స్వప్నంలోలా విన్పడ్డాయి. శరత్ నెమ్మదిగా ఆమె నుదురు

మీద చెయి వేసి "సీతా!" అని పిల్చేసరికి ఆమె కళ్ళు విప్పింది. చుట్టూ గాభరగా చూసింది.

"లేచి లోపలికి పద సీతా! కాస్త రెస్ట్ తీసుకుందువు గాని. నాలుగయి పోతూంది" అన్నాడు ఆపేక్షగా.

"శర్మా! నువ్వు నిద్రపోలేదా ఇంకా?"

"మాకు నిద్రేమిటి సీతా! ఇలాగే ఎవరో ఒకరు వస్తూంటారు." అన్నాడు, కనురెప్పలు భారంగా మూస్తూను.

"నిద్రాహారాలు విసర్జించి ఇల్లా తిరుగుతూ నీ హెల్తుని ఎల్లా మెయింటయిన్ చేయగలవు చెప్పు!" అంది లాలనగా.

"అంచేత నేనొకటి ఆలోచించాను. నిశ్చితంగా సర్వం నీ చేతుల్లో పెట్టేసి హాయిగా వుందామనుకుంటున్నాను. నా కోరిక కాదంటావనుకోను." సోఫాలో ప్రక్కన కూర్చుని ఆమె చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. సీత కాస్సేపు వూరుకుని చేయి తీసుకుంది. "వొద్దు శర్మా! నన్నిలా బ్రతకనీయి. ఇంత ఐశ్వర్యం నన్ను గాభరా పెట్టేస్తుంది."

"ఈ ఐశ్వర్యం శాశ్వతమా సీతా! రేపీపాటికి మామూలు మనిషి నయిపోనూ!"

"అలా అనకు. ఇన్నాళ్ళకు కన్పించానన్న మమకారం కొద్దీ అంటున్నావు కాని, ఇంత లక్జూరియస్ లైఫ్‌ని నాకోసం త్యజించానన్న అహంభావం నీలో బయలు దేరుతుంది. ప్రతి క్షణం నాకోసం ఇంత సంపదనీ త్యాగం చేసేనన్న ధోరణి నువ్వు వ్యక్తపరుస్తూంటే నేను నిన్ను మామూలు భర్తలా గౌరవించ లేకపోతాను. అది ఎంతవద్దనుకున్నా మన్ని లొంగ

దీస్తుంది. పోనీ ఇలా వుండగానే ఒప్పుకుందామంటే నీస్నేహాలు చూస్తూ పడివుండడానికి నేను రాయినికానుకదా! మన స్నేహం ఇంతతో చాలు నేను జీవితాంతం నిన్ను మరువలేను. నాకు మామూలు భర్తవచ్చి చావబాదుతున్నప్పుడు, "లక్షల కధికారి అయిన శర్మ అయితేనా!" అనుకునే సంతృప్తి నాకు చాలు! అన్నది, స్థిరంగా.

మన కలలు వమ్మేనా సీతా! అన్నాడు కవిత్వంగా.

"కవిత్వం మొదలెట్టకు. కలలు ఫలించటంలోకంటె ఫలిస్తాయేమోనన్న వూహలోనే ఎక్కువ ఆనందంవుంది. మనం మామూలు మనుష్యుల్లా అయిపోయి ఒకరు నొకరు లక్ష అనుమానాలతో పీక్కుతినడంకంటె ఒకరి నొకరు అప్యాయంగా వూహించుకోడంలో ఎంత హాయివుందో నీకు అనుభవమవ్వాలని నా కోరిక" అన్నది సీత. శర్మ మౌనంగా చూస్తూండిపోయాడు.

సోమవారం ప్రొద్దుటే ఇంటిముందర ముగ్గుపెట్టుతూన్న సీత ఇంటావిడ, పెద్దకారులోంచి దిగుతున్న సీతను చూసి ముక్కుమీద వేలేసుకుంది. శర్మ, "మరి వస్తాసీతా! గుడ్‌బై" అంటూ కారులోకి దూసుకుపోయాడు. సీత కలలోంచి తేరుకున్నదానిమల్లే వంటింట్లోకెళ్ళి పిల్లి బోర్లించిన వుప్పుడుపిండిగిన్నెనీ, చీమలుపట్టిన కాఫీ గిన్నెనీచూస్తూ నిల్చుండిపోయింది. తాను గడిపిన రోజులతీరు నెమరుకు వస్తూంది సీతకు. ఇంటావిడవచ్చి "ఎక్కడకు వెళ్ళావమ్మాయ్? మొన్నటినించీ జాడలేదూ!" అని సాగదీసింది.

గుండె చిక్కబట్టుకుని "మా చుట్టాలింటికి వెళ్లానండి. సెలవే కదాని" అనేసింది.

"కారులో అతగాడెవరూ?" కనుబొమ్మ లెగరేసింది.

"మా కజినండి" అనేసి వంటపనిలో నిమగ్నమయి నట్టుగా నటించసాగింది సీత.

"సీతా! సీతా! అంటూ వాడెవడో మేనత్తకొడుకులా మాట్లాడేస్తూంటే కజినుట! కజిను! నాదగ్గరా దీని వేషాలూ!" అని గొణుక్కుంటూ లోపలికి వెళ్ళింది ఇంటావిడ!

(శ్రీయుత ధనిష్ఠగారికి కృతజ్ఞతతో)